

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 696/2025-50

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu správcu konkurznej podstaty – Prvá arbitrážna k.s. a Okresného súdu Žilina v konaní sp. zn. 4K/17/2013 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 17. júla 2025 a doplnenou podaniami doručenými 19. augusta 2025, 19. septembra 2025, 27. októbra 2025 a 27. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom správcu konkurznej podstaty – Prvá arbitrážna k.s. (ďalej len „správca“) a Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 4K/17/2013. Žiada prikázať správcovi a okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznať mu finančné zadosťučinenie po 22 500 eur od správcu, aj od okresného súdu a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská a sťažnostná argumentácia

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že návrh na vyhlásenie konkurzu v predmetnej veci bol podaný 3. júla 2013, konkurzné konanie bolo začaté 26. júla 2013 a 16. októbra 2013 bol vyhlásený konkurz. Sťažovateľ je účastníkom napadnutého konkurzného konania v postavení veriteľa, ktorý si prihláškou z 19. marca 2014 prihlásil svoju pohľadávku vo výške 442 724 eur na základe vystavenej zmenky splatnej 18. júla 2010, pričom zmenka bola vystavená na spoločnosť TERRA2000, s.r.o., a úpadca je uvedený ako avalista.

3. Sťažovateľ namieta, že postup správcu a okresného súdu v napadnutom konaní je nesústredený, neefektívny a nehospodárny, v dôsledku čoho nie je napadnuté konanie dosiaľ právoplatne skončené, pričom v zmysle judikatúry ústavného súdu má ukončenie konkurzného konania v primeranom čase osobitný význam, teda možno hovoriť o prioritnom konaní, čomu nezodpovedá celková dĺžka napadnutého konania takmer 12 rokov. Poukazuje na to, že správca ukončil prieskum pohľadávok a prihlasovanie pohľadávok 24. marca 2023, teda po vyše 9 rokoch od vyhlásenia konkurzu, čo je neprimerané s ohľadom na prioritný charakter napadnutého konania. Okresný súd podľa neho dostatočne neuplatňuje nástroje, ktoré mu dáva právny poriadok na to, aby zabezpečil skončenie napadnutého konania v primeranej lehote a pôsobil na správcu v smere efektívnejšieho a rýchlejšieho vedenia konania.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

4. Ústavný súd vo fáze predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti požiadal podľa § 56 ods. 6 časťou vety za bodkočiarkou zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) okresný súd o vyjadrenie sa k jej obsahu. Okresný súd vo vyjadrení poukázal na to, že ide o konkurz na majetok fyzickej osoby, ktorej prevažná časť majetku zapísaného v konkurznej podstate bola v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov – úpadcu a jeho manželky, preto musel správca konkurznej podstaty v zmysle § 53 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) podať návrh na vyporiadanie BSM. Konanie o vyporiadanie BSM úpadcu a jeho manželky začalo podaním žaloby na príslušnom súde 4. marca 2014 a právoplatne bolo ukončené 21. októbra 2020. Speňaženiu podstatnej časti majetku zapísaného v konkurznej podstate do konca roka 2020 tak bránila zákonná prekážka. Majetok úpadcu zapísaný v konkurznej podstate, ktorý nepatril do BSM, tvorili menšinové podiely na nehnuteľnostiach (pozemky) alebo podiely na ornej pôde v nepatrnej hodnote, ktoré sa podarilo speňažiť až po opakovaných dražbách v priebehu roka 2024, keďže o takýto majetok nebol záujem. Správca doplnil 6. novembra 2023 súpis konkurznej podstaty o byt, ktorý nadobudol úpadca v priebehu konkurzu dedením po svojej matke zomrelej 16. mája 2023, ktorý správca speňažil dražbou v priebehu roka 2024 a ktorej výťažok tvorí najvýznamnejšiu časť výťažku vo všeobecnej podstate. Súčasne úpadca zdedil ďalšie podiely na nehnuteľnostiach a cenné papiere, ktoré tiež správca následne speňažoval.

5. Okresný súd tiež zdôraznil, že vo veci konkurzný súd nevystupuje v pozícii príslušného orgánu v zmysle § 82 ZKR udeľujúceho záväzné pokyny, pretože túto úlohu plnili zabezpečení veritelia (Unicredit Bank, a.s., Tatrabanka, a.s. a Slovenská konsolidačná, a.s.) vo vzťahu k oddelenej podstate a vo vzťahu k všeobecnej podstate zástupca veriteľov DUBRA F&D, s.r.o., ktorého si zvolili veritelia na prvej schôdzi veriteľov. Ak sa v konaní vyskytla nečinnosť niektorého zo subjektov zúčastnených na konkurznom konaní, išlo o nečinnosť oddeleného veriteľa a opakovane zástupcu veriteľov, ktoré správca aj súd riešili zákonnými postupmi.

6. Sťažovateľ priesťahy žiadnym spôsobom nesignalizoval ani podaním do konkurzného spisu, ani podaním sťažnosti predsedovi súdu. Sťažovateľ svoju prihlášku do konkurzu podal po základnej prihlasovacej lehote. Schôdze veriteľov, kde sa volil zástupca veriteľov, sa nezúčastnil a okrem podania prihlášky žiadnu jeho procesnú aktivitu (okrem podania ústavnej sťažnosti) súd v spise nezaznamenal.

7. Konkurzný súd v prípade, že nie je v postavení príslušného orgánu podľa § 82 ZKR, vystupuje aj ako arbiter sporov medzi veriteľmi, prípadne nahrádza príslušný orgán, ak je nečinný, keď je postupom podľa § 83 ods. 3 ZKR oprávnený určiť uznesením, ako postupovať. V posudzovanej veci tak konkurzný súd urobil uznesením č. k. 4K/17/2013-802 z 29. júla 2021, keď došlo k sporu medzi veriteľmi týkajúceho sa postupu pri speňažovaní dražbou, a uznesením č. k. 4K/17/2013-1011 zo 6. marca 2023, keď uložil správcovi, ako postupovať pri speňažovaní nehnuteľností zapísaných do všeobecnej podstaty potom, keď zástupca veriteľov zostal vo vzťahu k uloženiu pokynu nečinný.

8. Súd poukázal na paradox, že ak sa v konaní objavila nečinnosť, tak išlo o nečinnosť zabezpečeného veriteľa pri ukladaní záväzného pokynu, ktorú súd riešil výzvou z 11. mája 2021, v dôsledku ktorej oddelený veriteľ Slovenská konsolidačná, a.s., záväzný pokyn dodatočne 19. mája 2021 udelil. Taktiež išlo o opakovanú nečinnosť zástupcu veriteľov pri udeľovaní záväzných pokynov, ktorú súd riešil spomenutým uznesením č. k. 4K/17/2013-1011 zo 6. marca 2023 a tiež výzvou adresovanou zástupcovi veriteľov 18. apríla 2024, v dôsledku ktorej následne zástupca veriteľov 6. mája 2024 záväzný pokyn udelil.

9. Správca opakovane predkladal okresnému súdu informácie o stave pohľadávok proti podstate a správy o stave zisťovania majetku úpadcu a vykonaných úkonoch podľa ZKR, resp. o jemu uložených pokynoch zo strany príslušných veriteľov. Pokiaľ teda súd dostával od správcu vysvetlenia a správy, ktoré vyhodnotil ako dostačujúce na účel výkonu jeho dohľadu, nie je bez ďalšieho možné konštatovať ním spôsobené priesťahy v napadnutom konaní.

10. Podľa okresného súdu sťažovateľ v ústavnej sťažnosti a jej doplneniach mechanicky číselne poukazuje na dĺžku trvania konkurzného konania bez zohľadnenia konkrétnych okolností, ktoré ju spôsobili.

11. Poukázal tiež na aktuálnu správu správcu z 30. októbra 2025, podľa ktorej sa správcovi podarilo speňažiť všetok majetok zapísaný v konkurznej podstate, vedie však ešte niekoľko súdnych sporov, ktorých výsledkom by malo byť doplnenie súpisu konkurznej podstaty. Kým nebol všetok majetok z konkurznej podstaty speňažený, správca nemohol pristúpiť k zostaveniu rozvrhu výťažku zo všeobecnej podstaty podľa § 98 ods. 1 ZKR. Zostavenie čiastkového rozvrhu zo všeobecnej podstaty podľa § 98 ods. 2 *in fine* ZKR konkurzný súd správcovi prikázať nemohol, lebo to môže

súd urobiť len na návrh veriteľského výboru (ktorého úlohu plní v posudzovanej veci zástupca veriteľov). Takýto návrh však zástupca veriteľov nepodal. Konkurzný súd sa bude dopytovať správcu na možnosť zostavenia rozvrhu výťažku.

III.2. Replika sťažovateľa:

12. Sťažovateľ vo svojej replike k vyjadreniu okresného súdu uviedol, že okresný súd neposkytol dostatočné argumenty, ktoré by z ústavnoprávneho hľadiska, ako ani z hľadiska aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru a im korelujúcej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ospravedlňovali nesústredený a neefektívny postup okresného súdu a správcu, ako ani neprimeranú a ústavne nekonformnú dĺžku napadnutého konania. Poukázal na jeho prioritný charakter, pričom ani pravidelné predkladanie správ správcom o priebehu konkurzu nezbavuje súd a správcu zodpovednosti za celkovú dĺžku konania.

13. K argumentu okresného súdu, že speňaženiu podstatnej časti majetku zapísaného v konkurznej podstate do konca roka 2020 bránila zákonná prekážka, a to neskončené konanie o vyporiadanie BSM úpadcu, sťažovateľ uviedol, že okresný súd a správca mali a mohli konať bez zbytočných prietáhov vo vzťahu k ostatnému majetku nepatriacemu do BSM, pričom vo vzťahu k nemu nekonali sústredene a efektívne.

14. K tvrdeniu, že konkurzný súd nevystupuje v pozícii príslušného orgánu podľa § 82 ZKR udeľujúceho záväzné pokyny, sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd disponuje dostatočnými oprávneniami v zmysle ZKR, ktoré mu umožňujú viesť namietané konanie efektívnejšie a smerovať kroky k ukončeniu namietaného konania v rozumnej dobe, nie v dobe trvajúcej vyše 12 rokov a 4 mesiace.

15. Pokiaľ ide o tvrdenie okresného súdu, že sťažovateľ akékoľvek prietahy žiadnym spôsobom nesignalizoval, sťažovateľ uvádza, že ide o nerelevantnú výčitku, sťažnosť podanú predsedovi súdu nemožno podľa stabilnej judikatúry ESLP považovať za účinný prostriedok nápravy. Sťažovateľ je toho názoru, že konkurzný súd svoje oprávnenia, ktoré mu zákon vo vzťahu k správcovi priznáva, v namietanom konaní nevyužíval dostatočne.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

18. Ústavný súd už konštatoval (napr. I. ÚS 70/98, III. ÚS 199/02), že ústava nevyvíma z povinnosti všeobecných súdov konať bez zbytočných prieťahov žiadne konanie, v ktorom sa poskytuje súdna ochrana právam fyzických osôb alebo právnických osôb. Konkurzné konanie je osobitným druhom súdneho konania. Vzhľadom na jeho predmet, špecifickú skutkovú a právnu povahu ho možno považovať za konanie zložité. Konkurzné konanie nie je možné považovať za štandardné súdne konanie, a to z hľadiska odlišného plynutia zákonných lehôt, počtu subjektov uplatňujúcich svoje pohľadávky, postupu pri speňažovaní majetku úpadcu a uplatňovaní pohľadávok úpadcu. Mnohokrát priebeh konkurzného konania vyvoláva vznik ďalších súdnych konaní, čo má vplyv na samotnú dĺžku trvania konkurzného konania. Konkurzné konanie je z pohľadu právnej úpravy časovo a fakticky náročný proces, ktorého účelom je uspokojenie pohľadávok veriteľov z majetku dlžníka, úpadcu, ktorý podlieha konkurzu, alebo aj z majetku iných osôb, ak ich majetok podľa právnej úpravy podlieha konkurzu, a preto pri posudzovaní vzniku prieťahov v konkurznom konaní je potrebné prihliadať na už uvedené odlišnosti konkurzného konania oproti štandardnému civilnému sporovému konaniu (m. m. I. ÚS 428/2013).

19. Sťažovateľ označil ako porušovateľa svojich základných práv a slobôd aj správcu. K tomu však ústavný súd podotýka, že správca má v konkurznom konaní postavenie osoby na konaní zúčastnenej (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Obo 109/2001), pričom pri výkone svojej funkcie je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd.

20. ZKR zakotvuje v § 41 právne prostriedky, prostredníctvom ktorých je súd oprávnený vykonávať dohľad na činnosťou správcu konkurznej podstaty. Súd je pri výkone dohľadu oprávnený požadovať od správcu vysvetlenia alebo správy o priebehu konkurzného konania, ktoré je správca povinný súdu v určenej lehote poskytnúť. Ak dochádza k prieťahom alebo porušovaniu povinností ustanovených týmto zákonom, môže súd uložiť správcovi vykonanie potrebných opatrení na odstránenie nedostatkov. Nesplnenie povinnosti uloženej súdom je závažným porušením povinnosti správcu.

21. Miera a povaha zodpovednosti všeobecného (konkurzného) súdu za postup správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní je daná rozsahom jeho oprávnení, ktoré mu zákon vo vzťahu k tomuto subjektu konkurzného konania priznáva. V súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu možno hovoriť o prieťahoch v konkurznom konaní vtedy, ak súd vôbec nevyužije vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty tie prostriedky, ktorých účelom je zabezpečenie účinnej a rýchlej ochrany práv účastníkov konkurzného konania, prípadne ak k ich použitiu siahne až vtedy, keď je ich účinok na dosiahnutie tohto účelu minimalizovaný alebo vylúčený (m. m. I. ÚS 57/97, III. ÚS 199/02).

22. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému nevyužitiu § 41 ZKR zo strany okresného súdu o dohľade súdu nad správcom ústavný súd odkazuje na komentárovú literatúru, podľa ktorej hlavnou formou dohľadu je vyžadovanie pravidelných správ a vysvetlení o postupe správcu pri správe a speňažovaní majetku a rozdeľovaní výťažku. Správy sú potom podkladom na to, aby súd vynucoval od správcu riadne plnenie povinností a v prípade ich porušovania aby uplatnil sankčné mechanizmy vrátane odvolania správcu z funkcie. Dohľad trvá od ustanovenia správcu (predbežného správcu) do funkcie a trvá až do zrušenia konkurzu (ĎURICA, M. § 41 [Dohľad

súdu]. In: *ĎURICA, M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii*. 4. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2021, s. 398.).

23. Ústavný súd z obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu v tejto súvislosti zistil, že správca konkurznej podstaty opakovane a pravidelne predkladal okresnému súdu informácie o stave pohľadávok proti podstate a správy o stave zisťovania majetku úpadcu a vykonaných úkonoch podľa ZKR, resp. o jemu uložených pokynoch zo strany príslušných veriteľov. Pokiaľ teda okresný súd dostával od správcu vysvetlenia a správy, ktoré vyhodnotil ako dostačujúce na účel výkonu jeho dohľadu, nie je bez ďalšieho možné konštatovať ním spôsobené prietahy v napadnutom konaní.

24. Úlohou ústavného súdu nie je určovať namiesto konkurzného súdu optimálny postup v danej veci, ale posúdiť, či ním prijaté opatrenia a zvolený postup sú vzhľadom na okolnosti daného prípadu akceptovateľné z pohľadu ústavou garantovaného práva na konanie bez zbytočných prietahov, teda či postup konkurzného súdu nebol v tomto smere zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 99/02).

25. Vo veci, v ktorej sa sťažovateľ uchádza o ústavnú ochranu, je potrebné zdôrazniť skutkovú zložitnosť napadnutého konania. Speňaženie majetku konkurznej podstaty charakterizuje početnosť úkonov okresného súdu, ako aj správcu v súvislosti so speňažovaním podstaty. Napadnuté konanie výrazne spomalilo viaceré súdne spory súvisiace s predmetným konkurzným konaním. Bez ich právoplatného ukončenia vo všeobecnosti nie je možné uskutočniť speňaženie majetku a ukončiť konkurz. Za obdobie, o ktoré sa predĺžilo konkurzné konanie v dôsledku paralelného vedenia týchto súdnych sporov, nemôže niesť okresný súd zodpovednosť, keďže na ich priebeh nemal žiaden dosah.

26. Ústavný súd si je vedomý, že napadnuté konkurzné konanie sa javí byť neprimerane dlhé. Napriek trvaníu konania celkovo vyše 12 rokov a 4 mesiace (od júla 2013), čo by už samo osebe mohlo byť považované za signál, že v konaní dochádza k prietahom, v okolnostiach danej veci to ústavný súd nepovažuje za ústavne neudržateľné. Predovšetkým treba uviesť, že celková dĺžka napadnutého konania nie je dôsledkom nečinnosti správcu ani nedostatočného výkonu dohľadu okresného súdu nad činnosťou správcu či nedostatočného prijímania adekvátnych opatrení, ako to tvrdí sťažovateľ, ale najmä dôsledkom prirodzeného procesu, ktorým konkurzné konanie prechádza na účel usporiadania majetkových pomerov úpadcu (čo si vzhľadom na paralelne vznikajúce súdne spory, ako aj ťažkosti so speňažovaním časti majetku, o ktorý nebol záujem, vyžaduje dlhší čas než v iných súdnych konaniach), a to všetko s cieľom dosiahnuť uspokojenie čo najväčšieho počtu veriteľov, ku ktorému postup okresného súdu smeruje.

27. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že konanie bez zbytočných prietahov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95) a že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01).

28. Po zhodnotení relevantných skutočností charakterizujúcich priebeh namietaného konkurzného konania, ako aj s ohľadom na fakt, že podľa správy správcu z 30. októbra 2025 sa mu podarilo speňažiť všetok majetok zapísaný v konkurznej podstate, ústavný súd uzatvára, že nezistil dôvody, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom uplatneného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva

na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a správcu v napadnutom konkurznom konaní, a preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Sťažovateľ porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu